

ת"פ 64049/04/21 - מדינת ישראל נגד אמיליה אמה אוסטרובסקי

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

ת"פ 64049-04-21 מדינת ישראל נ' אוסטרובסקי

בפני בעניין:	כבוד השופט יואל עדן המאשימה:	מדינת ישראל ע"י ב"כ עו"ד ערן צרויה - פמ"ד
נגד הנאשמת:		אמיליה אמה אוסטרובסקי ע"י ב"כ עו"ד חיים מקלר

גזר דין

האישום והסדר הטיעון

1. הנאשמת הורשעה על פי הודאתה בעובדות כתב האישום המתוקן (כא/2), במסגרת הסדר טיעון, בעבירות של התעללות בקטין או בחסר ישע, ריבוי עבירות, לפי סעיף 368 סיפא לחוק העונשין, ותקיפה סתם, ריבוי עבירות, לפי סעיף 379 לחוק העונשין.

על פי עובדות כתב האישום המתוקן, במשך כ- 11 שנים ובמועדים הרלוונטיים לכתב האישום, עבדה הנאשמת כגננת בגן פרטי, ובו שש קבוצות של ילדים בגילאי שנה עד חמש, כאשר על כל קבוצת ילדים אחראית גננת אחת.

במועדים הרלוונטיים לכתב האישום, היתה הנאשמת אחראית על קבוצה שמנתה כשמונה ילדים בגילאי שנה וחצי - שנתיים וחצי לערך ("הילדים"), וביניהם א.ב. יליד 00/2019 ("הפעוט"), ל.ב. יליד 00/2019 ("ל"), ה.ו. ילידת 00/2018 ("ה"), ל.ק. ילידת 00/2018 ("לי"), ק.ש. ילידת 00/2019 ("ק").

במשך תקופה אשר אינה ידועה בוודאות למאשימה ובפרט בין המועדים 25.3.21 ועד ליום 8.4.21, בהיותה אחראית על הילדים שהינם קטינים וחסרי ישע, עשתה בהם הנאשמת מעשי התעללות גופנית ונפשית, ותקפה אותם.

הנאשמת נהגה כלפי הילדים בקשיחות, צעקה עליהם ונזפה בהם, לכל התנהגות של אי ציות, שלתפיסת הנאשמת היו הפרעה וסטייה מהכללים, הגיבה הנאשמת באגרסיביות, אחזה, דחפה ומשכה בכוח ובכעס את הילדים ובחלק מהמקרים הכתה אותם עד אשר פרצו בבכי. בנוסף, בשעות הצהריים בגן, בעת שהילדים שכבו לישון על גבי מזרנים שהונחו על הרצפה, נהגה הנאשמת באלימות ובאכזריות כלפי ילדים אשר לא שכבו בשקט במקומם, זזו או קמו

מהמזרן, בכך שדחפה אותם, משכה אותם בכוח, הרימה אותם בידיה באוויר ואז הטיחה אותם בכוח אל המזרן כשהיא משליכה אותם אל המזרן מגובה ניכר.

בתאריך 25.3.21 ישבו הילדים בכיתת הגן על כסאות, והנאשמת העבירה להם פעילות. בזמן הפעילות, קם הפעוט מכיסאו ונעמד ליד הכיסא, בתגובה ניגשה הנאשמת אל הפעוט, אחזה בו ומשכה אותו בחוזקה, הושיבה אותו על הכיסא בכוח וניערה את גופו כשהוא יושב על גבי הכיסא. זמן קצר אחר כך, שוב קם הפעוט מכיסאו, החל ללכת הלך ושוב לאורך החדר ונעמד מול הנאשמת, אשר קמה ממקומה, אחזה בכוח בידו ומשכה אותו לכיוון הכיסא. כתוצאה מכך נפל הפעוט על השטיח וראשו נחבט מאחור במושב הכיסא. הנאשמת הרימה את הפעוט והושיבה אותו בכוח על הכיסא. בהמשך, קם הפעוט מכיסאו ונעמד על השטיח מול הנאשמת, אשר לחצה בכוח על כתפו על מנת להושיבו, והוא נפל על השטיח ונחבט ברגלי הילד שישב מאחוריו.

בהמשך לכך, ל.א. יליד 00/2019, הלומד בכיתתה של גננת אחרת והשתתף בפעילות עם קבוצתה של הנאשמת, קם מכיסאו והתיישב בצמוד לילד אחר על כיסאו. הנאשמת ניגשה אל ל.א. בחמת זעם, אחזה בו, משכה אותו בכוח חזרה אל כיסאו, הושיבה אותו על כיסאו בכוח, שפשפה באמצעות ידה את שיער ראשו בכוח והכתה אותו על כף ידו. כתוצאה ממעשיה של הנאשמת פרץ ל.א. בבכי.

בתאריך 29.3.21, בזמן שהנאשמת החליפה חיתול לאחד הילדים, קם הפעוט מכיסאו, שיחק עם שני כיסאות ריקים והפיל את אחד הכיסאות על הרצפה. בתגובה ניגשה הנאשמת אל הפעוט בחמת זעם, חטפה את הכיסא מידו, הכתה אותו בכוח רב על כפות ידיו פעם אחר פעם, משכה אותו והושיבה אותו בכוח על גבי הכיסא, וכתוצאה ממעשיה של הנאשמת פרץ הפעוט בבכי.

בתאריך 30.3.21 בזמן שהנאשמת האכילה מספר ילדים, שיחק הפעוט עם הכיסא והפילו על הרצפה. הנאשמת ניגשה אליו והרימה את הכיסא. בסמוך לאחר מכן, שוב הפיל הפעוט את הכיסא, או אז ניגשה אליו הנאשמת בחמת זעם, משכה בחולצתו בכוח, ניערה אותו והכתה אותו בחוזקה בידיו 3 פעמים. הפעוט פרץ בבכי, וזמן קצר אחר כך שוב הפיל את הכיסא. הנאשמת רצה אל הפעוט, תפסה אותו, הרימה אותו בכוח והוציאה אותו מהחדר.

בתאריך 31.3.21 ישב הפעוט על כיסא, שיחק עם כיסא אחר והפילו על הרצפה. הנאשמת ניגשה אליו, לקחה את הכיסא מידו והכתה אותו בחוזקה בידיו תוך שהיא נוזפת בו.

בתאריך 30.3.21 שכב הפעוט על המזרן ולא הצליח להירדם, וכאשר קם מהמזרן והתיישב, משכה הנאשמת את ידו בכוח והשכיבה אותו חזרה על המזרן. לאחר שהפעוט שוב התיישב, אחזה הנאשמת בראשו בשתי ידיה בכוח והטיחה אותו בכוח על המזרן, ואז נשכבה בצמוד אליו, ושמה את ידיה ואת רגלה על גופו על מנת שלא יוכל לקום. בהמשך, שוב התיישב הפעוט על גבי המזרן, והנאשמת דחפה והטיחה את ראשו בכוח אל הכרית והשכיבה אותו בכוח על המזרן.

בתאריך 1.4.21 בעת שהילדים שכבו לישון על גבי המזרנים, ניגשה הנאשמת אל ל. ששכב על המזרן, אחזה אותו

בידיה, הרימה אותו לגובה ואז הטיחה אותו בכוח אל המזרן כשהיא משליכה אותו אל המזרן מגובה ניכר.

בסמוך לאחר מכן, ניגשה הנאשמת אל הפעוט ששכב על המזרן, אחזה אותו בידיה, הרימה אותו לגובה ואז הטיחה אותו בכוח אל המזרן כשהיא משליכה אותו אל המזרן מגובה ניכר.

בסמוך לאחר מכן, ניגשה הנאשמת אל ה. ששכבה על המזרן, אחזה בידה ומשכה אותה בכוח, כדי להחזירה למקומה.

הנאשמת שוב ניגשה אל הפעוט ששכב על המזרן, אחזה אותו בידיה, הרימה אותו לגובה ואז הטיחה אותו בכוח אל המזרן כשהיא משליכה אותו אל המזרן מגובה ניכר. לאחר מכן, דחפה את ראשו של הפעוט בכוח אל הכרית והכתה אותו בראשו באמצעות ידיה מספר פעמים. בשעה 13:15 שוב ניגשה הנאשמת אל הפעוט ששכב על המזרן, אחזה אותו בידיה, הרימה אותו לגובה ואז הטיחה אותו בכוח אל המזרן כשהיא משליכה אותו אל המזרן מגובה ניכר. לאחר מכן הכתה אותו בראשו באמצעות ידיה מספר פעמים ודחפה את ראשו בכוח אל הכרית. בשעה 14:00 ניגשה הנאשמת אל הפעוט ששכב על המזרן, הטיחה את פניו בכוח אל המזרן, הכתה אותו בידיה מספר פעמים בראשו, בפניו, בכתפו, בגבו ובכל חלקי גופו.

בשעה 14:09 ניגשה הנאשמת אל ל.י. ששכבה על המזרן ודחפה בכוח את רגליה.

בשעה 14:10 ניגשה הנאשמת אל הפעוט ששכב על המזרן ומשכה בכוח ברגליו.

בשעה 14:28 ניגשה הנאשמת אל ק. שישבה על המזרן ודחפה אותה בכוח בפניה. כתוצאה מכך נפלה ק. לאחר על גבי המזרן והנאשמת המשיכה ודחפה אותה בפניה פעמים נוספות.

מיד לאחר מכן, ניגשה הנאשמת אל הפעוט שישב על המזרן ודחפה אותו בכוח בפניו. כתוצאה מכך נפל הפעוט לאחר על גבי המזרן.

בתאריך 7.4.21, בעת שמספר ילדים ישבו סביב השולחן והנאשמת וגננת אחרת, סידרו צלחות על השולחן לפני חלוקת האוכל לילדים, ל.ר. ילדת 8/2019, הלומדת בקבוצה של גננת אחרת, תפסה בידיה את הצלחת הריקה שהיתה מונחת מולה והפילה אותה על הרצפה. הנאשמת בתגובה הכתה את ל.ר. מספר מכות באמצעות ידה על כפות ידיה.

בתאריך 8.4.21 ישב ל. על גבי כיסא מול הנאשמת שהאכילה אותו בכפית. הנאשמת דחפה את הכפית עם האוכל פעם אחר פעם בכוח אל תוך פיו של ל., מעוצמת הדחיפה נפל ל. לאחר על גבי הכיסא, ראשו נחבט בקיר והוא פרץ בבכי. הנאשמת בתגובה ניגשה אל ל. וניקתה אותו באגרסיביות באמצעות מגבונים, הושיבה אותו בכוח חזרה על גבי הכיסא והמשיכה להאכיל אותו.

במעשיה כמתואר בעובדות לעיל, בהיותה אחראית על הילדים שהינם קטינים וחסרי ישע, עשתה בהם הנאשמת מעשי התעללות גופנית ונפשית ותקפה אותם.

2. הצדדים הגיעו להסדר טיעון במסגרתו הנאשמת הודתה בעובדות כתב האישום המתוקן, והורשעה בעבירות המפורטות בו. בין הצדדים אין הסכמה עונשית.

לבקשתה נשלחה הנאשמת לקבלת תסקיר שירות מבחן.

הראיות לעונש

3. מטעם המאשימה הוגשו במסגרת הראיות לעונש, בהסכמה, שלושה דיסקים אשר סומנו באותיות APS (1/ת). דיסקים אלו כוללים סרטונים ממצלמות האבטחה בגן. כן הוגש עותק מכתב האישום המתוקן אשר עליו סימונים והפניות לדיסקים אלו (1/ת/א').

מהראיות לעונש המפורטות להלן, מובאים הדברים בתמצית בלבד, תוך שלא מובאים דברים אשר יש בהם הוספה על העובדות אשר בכתב האישום המתוקן. בנוסף הובאו גם בהצהרת נפגעי העבירה והן בעדויות בראיות לעונש דברים אשר לא הוגשו לגביהם הראיות הרפואיות המתאימות, ולפיכך, לא יינתן לחלק זה בדברים משקל.

הוגשה הצהרת נפגעי עבירה המתייחסת לקטין ל. (2/ת). על פי ההצהרה משראו ההורים את הסרטונים זו היתה הטראומה של חייהם, והם היו בהלם מוחלט. מתואר כי מדובר בחוויה מזעזעת, ומדובר בילדים קטינים חסרי אונים התלויים במבוגר האחראי שבגן, שאמור היה לספק להם הגנה מלאה ולא להיפך. תואר שינוי בל, שהיה ילד שמח והתחיל למרוד ולכעוס. מתואר כי ההורים נותרו בטראומה ובמועקה, וכי אבד האמון במערכת החינוכית.

במסגרת הראיות לעונש העידו אביו של הפעוט, אמה של ק, ואמה של ל.י..

על פי עדות אביו של הפעוט, הם עוברים כרגע תקופה קשה, לבנו ייקח שנים רבות להשתקם מהחבלות הקשות שקיבל בראשו, רעייתו לא חזרה לעבוד, היא כרגע יושבת עם הילדים בבית, ולא מוכנה לשלוח אף אחד לגן. אשתו היתה בהיריון מתקדם, ולקראת המשפט נכנסה לחרדה גדולה. לאור מה שראה בסרטוני הווידאו הוא אינו סומך על אף אחד, ובנו במצב קשה ומשתקם לאט. בכל מיני סיטואציות ביום יום, הם רואים איך הוא מגיב בצורה לא הגיונית לנו והם צריכים להבין מאיזו סיבה זה קרה. בנם היה בגן 7 חודשים, והם לא הבינו למה הוא מתנהג כך בבית, למה הוא מושך את השיער שלו. כהורה הוא מרגיש שאכזב את בנו, ואינו יודע מתי יוכל לסלוח לעצמו על הדבר הזה. צוין שהוגשה תביעה אזרחית.

על פי עדות אמה של ק., יש לה היכרות של מספר שנים עם הגן ועם הגננת, גם בנה הבכור היה שם, היא סמכה על הגן

ועל כל הצוות בעיניים עצומות, והיתה בטוחה שהיא שולחת את הילדה למקום הכי בטוח בעולם. לאחר מספר חודשים כשבתה בגן, הם שמו לב להתנהגות מוזרה, הילדה לא הסכימה שיאכילו אותה, התנגדה, ובהמשך היתה מתחילה להרביץ לאחיה, מתעוררת בצעקות, וצועקת תוך כדי שינה. היא היום אינה מסוגלת לסמוך כמעט על אף אחד.

על פי עדות אמה של ל.י., גם ילדתם הגדולה היתה בגן ואז הם היו מרוצים, היא לא העלתה על דעתה שיכול לקרות דבר כזה בגן, היו סימנים, הם הבחינו כי הילדה תולשת לעצמה שערות, ורופא אמר להם כי זה ביטוי לסטרס. הילדה הפכה להיות אגרסיבית ואלימה בעיקר כלפי אחותה הגדולה, אשר הם צריכים להגן עליה.

צפיה בסרטונים אשר הוגשו מטעם המאשימה, ת/1, מעלה, בחלקם, תמונה קשה של התעללות. האמור בסרטונים משתקף בעובדות כתב האישום המתוקן המפורטות לעיל. בכל הסרטונים נחזית אלימות הנאשמת כלפי הפעוטות כמפורט בכתב האישום המתוקן. יש לומר כי חלק מהסרטונים קשים יותר לצפיה, בפרט הסרטונים בהם נראות הטחות הפעוט ו-ל. אל המזרון ואופן האכלת ל. עד נפילתו לאחר (סרטונים 040, ch02_20, ch02_202). בחלק מהסרטונים מדובר באלימות אשר יש לומר כי כוללת היא היבטים של אכזריות.

מטעם ההגנה הוגשו ראיות לעונש הכוללות מסמך רפואי ביחס לנאשמת (נ/1), בו מפורטות הבעיות הרפואיות מהן היא סובלת, וטיפולם רפואיים שהיא מקבלת.

הוגשו שני מכתבי הערכה של הורים (נ/2, נ/3) בהם נכתב שלאותם הורים יש מילים טובות לומר על התקופה בה הנאשמת טיפלה בילדיהם, הילדים שמחו להגיע לגן, והיה להם ניסיון חיובי מתקופה זו.

הוגש מסמך מאת מנהלת גן אחר (נ/4), בו עבדה הנאשמת מספר שנים, ונכתב כי היתה מטפלת נאמנה ומסורה ואהובה על ההורים והילדים, אשר סמכו עליה ובטחו בה, וזו הסיבה שעבדה שנים ארוכות בגן.

עוד הוגש מטעם ההגנה דיסק הכולל פרסומי עיתונות המתייחסים לנאשמת (נ/5). ב"כ הנאשמת ביקש להגישו על מנת להראות לטענתו **"צבר של כתבות מעיתונות מקומית על שיימינג שעברה הנאשמת..."**. ב"כ המאשימה הודיעו על הסתייגות מתוכן הכתבות והקשרן, ונטען כי לא ברורה הרלוונטיות וההקשר לראיות לעונש. בכפוף להסתייגות זו לא היתה התנגדות להגשה. לאחר עיון בתוכנו של נ/5 אינני מוצא רלוונטיות לתוכן אותן כתבות ביחס לטיעונים לעונש. מטרת הגשתן הינה להצביע על "שיימינג" שנעשה לטענת ב"כ הנאשמת, לנאשמת. לא מצאתי כי יש בכתבות אלו כדי להציג תמונה שכזו, ומכל מקום אינני מוצא בנסיבות הענין ובתוכן של הכתבות, כדי להוות נימוק בשיקולים לקולא, ולאור האמור גם אינני מוצא מקום לפרט את תוכן.

הנאשמת העידה בראיות לעונש, ולדבריה מידי יום היתה מתכתבת עם ההורים והיתה מתעניינת בתקופת הקורונה, בשלומם של הילדים, וההורים היו שולחים אליה עדויות לגבי איך הילדים מתנהגים בבית. בקשה להגשת תמונה נדחתה בהחלטה שניתנה בדיון.

תסקיר שירות המבחן

4. בעניינה של הנאשמת הוגש תסקיר שירות מבחן. על פי התסקיר אשר יפורט בחלקו לאור צנעת הפרט, הנאשמת, בת 71 שנים, גרושה ואם לשני ילדים בוגרים, טרם מעצרה התגוררה בגפה בדירה שבבעלותה ועבדה כגננת בגן ילדים.

הנאשמת בעלת השכלה אקדמאית בתחומי שפות בינלאומיות, חינוך לגיל הרך, ופסיכולוגיה לגיל הרך. בהיותה בת 23 החלה לעבוד כגננת בגן ילדים בארץ מוצאה, וקודמה לתפקיד מנהלת גן ילדים. הנאשמת עלתה ארצה בשנת 1990 עם משפחתה, ובעלה התקשה להסתגל לחיים בארץ ולאחר כשנה וחצי חזר בגפו לארץ מוצאו, ובהמשך בני הזוג התגרשו.

הנאשמת השתלבה בעבודה כעוזרת גננת, ובהמשך כסייעת בגן ילדים פרטי למשך 15 שנים, ולאחר סגירת הגן היא השתלבה בעבודה כגננת בגן בו בוצעו העבירות, למשך 13 שנים, עד למעצרה.

הנאשמת מסרה כי היא סובלת מבעיות רפואיות המפורטות בתסקיר.

הנאשמת מסרה כי עבדה במשך כ- 13 שנים בתפקיד גננת ותיארה שביעות רצון, סיפוק ותחושת משמעות מעבודתה בגן, ואווירה משפחתית ותומכת בין נשות הצוות המקצועי. לדבריה, לאחר כשלוש שנות עבודה, היא נטלה על עצמה בנוסף את תפקיד הטבחית בגן והכינה ארוחות לכל ילדי הגן המונה 6 כיתות לימוד. היא תיארה קשיים וכאבים פיזיים בשל הבישול בסירים גדולים, ואת הקושי לשלב בין שני התפקידים, אך חרף הקשיים שחוותה המשיכה להתמודד עם שני התפקידים במקביל.

הנאשמת תיארה כי בשנה האחרונה לעבודתה היא חוותה קושי פיזי ורגשי בעבודתה, וביטאה בפני מעסיקיה לסיים את העסקתה. מעסיקיה ערכו מאמצים למצוא גננת מחליפה, אך הדבר לא הסתייע, ובשל תחושת אחריות כלפי מעסיקיה וכלפי צוות העובדים והורי הילדים, ושאיפתה לסיים לשלם את חובותיה הכספיים, המשיכה לעבוד בתקווה לסיים את שנת הלימודים ולפרוש לגמלאות.

הנאשמת מודה בכתב האישום המתוקן לוקחת אחריות, לדבריה העבירות נעברו באופן אימפולסיבי, ללא תכנון מוקדם, הבעה חרטה, תיארה תחושות של בושה ומבוכה, ותיארה את המחירים האישיים שהיא משלמת על ביצוע העבירות.

שירות המבחן התרשם כי הנאשמת בעלת יכולות קוגניטיביות וורבליות טובות, ללא הרשעות קודמות, אשר לאורך שנים נטלה על עצמה תפקידים אשר לא תאמו את יכולותיה, וכי לאורך התקופה בה ביצעה את העבירות לא הפנימה את חומרת התנהגותה ולא התייחסה למצוקת הפעוטות ולהשלכות האפשרויות של מעשיה עליהם. להערכת שירות המבחן כי בשל גילה המתקדם, ההתדרדרות במצבה הפיסי והרגשי והיותה נתונה במצב דחק קיצוני, ייתכן והשפיעו על התנהגותה והקצינו אותה, עד לכדי התנהגותה האלימה.

בהתייחס לגורמי הסיכון, שירות המבחן לקח בחשבון את חומרת העבירות, ואת לקיחת האחריות על ביצוע העבירות, הצער והחרטה שהביעה הנאשמת, הבעת האמפטיה כלפי נפגעי העבירות, והבעת רצונה לבקש את סליחתם על הפגיעה והנזק שהסבה להם, וכי אין בכוונתה לעבוד בטיפול בפעוטות. שירות המבחן מעריך כי הסיכון לביצוע עבירות נוספות בתחום האלימות הינו נמוך.

הנאשמת שללה נזקקות טיפולית בתחום האלימות, לא הביעה כוונה או רצון לשוב לעבוד עם קטינים או חסרי ישע בעתיד, שירות המבחן העריך כי הינה בעלת יכולות מוגבלות לעריכת שינוי בעמדותיה ובדפוסי חשיבתה, ולאור כך שאין בכוונתה לעבוד עם פעוטות בעתיד, שירות המבחן אינו סבור כי היא יכולה להפיק תועלת מהליך טיפולי, ולכן אינם באים בהמלצה טיפולית בעניינה.

שירות המבחן ממליץ כי בשיקולי הענישה יש לקחת בחשבון את העדר העבר הפלילי, את גילה המתקדם ומצבה הבריאותי, הבעת החרטה, והערכת סיכון נמוך להישנות עבירות בתחום האלימות.

טענות ב"כ הצדדים

5. לטענת ב"כ המאשימה:

כתוצאה מביצוע העבירות נפגעו הערכים החברתיים הגנה על שלמות הגוף והנפש של הקטינים, חובת האחריות עליהם לשמירה על שלומם, בריאותם, רווחתם, כבודם והתפתחותם התקינה, וכן שלומם הנפשי של הוריי הילדים בפרט, והציבור בכלל, השולחים את ילדיהם לפעוטונים מתוך תקווה כי יישמרו שלומם ובטחונם של ילדיהם חסרי הישע, והנאשמת פגעה גם בציבור הגננות העושות את עבודתן במסירות ועתה נתפסות כחשודות מידיות.

מעשי הנאשמת אכזריים במיוחד, מדובר בריבוי קורבנות, שהם פעוטות בני שנה וחצי עד שנתיים וחצי, אשר היו חסרי ישע, מדובר באלימות שגרתית חוזרת ונשנית ולא במעשה חד פעמי, והעובדה שהתינוקות נפגעו מאדם מוכר להם, תותיר עליהם חותם.

המאשימה עותרת למתחם עונש הולם הנע בין 36 ל - 54 חודשי מאסר בפועל, והתבקש למקם את עונשה של הנאשמת בחלק העליון של שליש התחתון של המתחם, וזאת בין היתר לצורך הרתעת הרבים.

לא כלפי הנאשמת צריכה להיות מידת הרחמים, אלא על בית המשפט לרחם על הוריי הפעוטות בכתב האישום, ולנקוט את מידת הרחמים כלפי אותם הורים שהתבקשו להגיע לתחנת המשטרה, ולראות את המראות שראו, ומכים על חטא ומאשימים את עצמם על כך שלא היו ערניים מספיק ולא עשו יותר למנוע את הפגיעה והסבל שעברו ילדיהם.

התבקש לשקול את שיקול הרתעת הרבים, כדי שתדע כל גננת וכל סייעת, שהמחיר בעבור פגיעה בחסרי ישע פעוטות

יהיה גבוה וכבד.

התבקש לנהוג בנאשמת במידת הגמול ולהטיל עונש מאסר של 42 חודשים, פיצוי הולם לפעוטות ולבני משפחותיהם, מאסר על תנאי, וקנס.

6. לטענת ב"כ הנאשמת:

אמנם כתב האישום המתוקן מתאר אירועים לא פשוטים, בהחלט אירועים קשים אבל צפיה בסרטונים, מלמדת שעם כל החומרה, אכזריות לא היתה שם.

ביחס לטענת ב"כ המאשימה על אלימות שגרתית חוזרת ונשנית, התקופה המתוארת בכתב האישום, תחומה בזמן, מדובר על ימים בודדים, ולא על תקופות ושגרה, הגן היה מרושת מצלמות לאו דווקא בימים אלה, אלא שנים קודם.

הנאשמת אישה בת 71, היתה בגיל 70 בתקופה הרלבנטית, באותו גן עבדה גם כגננת, גם כמבשלת וגם כמנקה, והלחץ של תקופת המגפה, ועניינים עם בנה, הביאו למצב בו היא עבדה בתוך סיר לחץ כנראה זו אחת הסיבות, להתנהגויות כפי שפורטו בכתב האישום. אי אפשר להתעלם מכך שמדובר באישה שהתמודדה במרבית חייה עם נסיבות קשות. עבודה עם ילדים קטנים זו עבודה קשה, ובמרבית התקופה זכתה רק לתשבחות מכולם.

מדובר בחרטה מעומק הנשמה, מדובר על אירוע של כשבוע, פחות מ-10 ימים, לעומת שנים של עבודה מסורה וטובה.

כל השנה האחרונה הנאשמת ביקשה לסיים את עבודתה, היה לה קשה בגיל הזה לעבוד, ומנגד לא יכולה היתה כל כך מהר לעזוב, ולכן המשיכה לעבוד.

התבקש שלא למצות את הדין עם הנאשמת. מדובר על אישה מבוגרת, אשר אין כל סיכוי שתחזור לעבוד, כך שלא נשקפת ממנה מסוכנות, לא בעתיד הקרוב ולא הרחוק.

העונש צריך להיות פרופורציונלי לנאשמת במסגרת המתחמים הקיימים.

מתחם העונש הראוי שיש לקבוע במקרה זה צריך להיות בין 9 חודשים של מאסר שיכול וירוצה בעבודות שירות ועד 12 חודשים.

האכזריות ממנה והלאה, זו התנהגות שיש להשית עליה עונש אולם המתחם לא צריך לעבור את 12 החודשים, ובתיקים חמורים הרבה יותר, הוטלו 15, 18 חודשים, בעבירות שבהן נגרמו חבלות, ובהתנהגויות הרבה יותר קשות. כאן מדובר על גננת הצריכה לקבל עונש, אולם פרופורציונלי.

מצבה הרפואי של הנאשמת, כמו גם גילה, צריכים להיות אחד הנימוקים המרכזים בגזירת העונש.

נטען כי במתחם ועונש שנטענו ע"י ב"כ המאשימה, זהו עונש שלפיו הנאשמת לא תשרוד, גם בגלל הגיל וגם בגלל המחלות המתפתחות, ובבית סוהר לא יטפלו בה כמו שצריך.

התבקש לגזור על הנאשמת עונש שתוכל לבצע בעבודות שירות, ואם לא תוכל לבצע, אזי עונש מאסר בפועל שצריך להיות למשך מספר חודשים על כף יד אחת ולא יותר.

הנאשמת אמרה כי היא רוצה לבקש סליחה בפני ההורים, ובפני הילדים שהיו אצלה בגן. נאמר כי השנה האחרונה שעבדה היתה מאוד קשה, בגלל מצבה הנפשי והפיזי, היא התריעה בפני בעלי הגן שהיא עובדת שנה אחרונה, ושימצאו לה מחליפה, במשך השנה האחרונה, שלוש פעמים יצאו להפסקת קורונה, והיה לה קשה, וגם לילדים.

במשך 10 חודשים היא במעצר בית, חושבת על מה שקרה, מאוד מצטערת על מה שקרה, מאוד אוהבת ילדים, ומאוד אוהבת את המקצוע, אם לא כך, לא היתה עובדת במשך 50 שנים.

השנה הזו מאוד השפיעה על מצבה, התגלו מחלות, היא אינה יודעת מה מחכה לה בעתיד, על דירתה הוטל עיקול, ההורים מבקשים 7 מיליון, היא אינה יודעת מה מחכה לה בעתיד, רוצה לבקש סליחה מכולם, והיא מצטערת.

הערכים המוגנים ומתחם העונש ההולם

7. בביצוע העבירות פגעה הנאשמת בערכים מוגנים שהם ביסוד ערכיה של החברה, המחוייבת בהגנה על חסרי ישע, ופגיעה זו בוצעה על ידי מי שהופקדה למשמר על אותם חסרי ישע, פעוטות רכים וקטנים בימים.

במעשיה פגעה הנאשמת בערכים המוגנים של שמירה על שלמות גופו של אדם, כבודו, הצורך להגן על חסרי ישע ומניעת פגיעה בהם, והחובה המוטלת על מי אשר אחראי על קטין חסר ישע ומופקד לשמור ולהשגיח עליו, על שלומו, בריאותו ושלמות גופו ונפשו.

סעיף 368ג לחוק העונשין קובע:

"העושה בקטין או בחסר ישע מעשה התעללות גופנית, נפשית או מינית, דינו - מאסר שבע שנים; היה העושה

אחראי על קטין או חסר ישע, דינו - מאסר תשע שנים".

שני חלקים לסעיף זה - הרישא מיועד להגנה על קטין או חסר ישע מפני מעשה התעללות. הסיפא מיועד להגנה כאמור ברישא, אולם מפני ביצוע המעשים על ידי מי שהינו אחראי על הקטין או חסר ישע. בהחמרת הענישה על מבצע המעשים בהיותו אחראי על הקטין, מגולמת החזקת מעשהו בדרגת חומרה גבוהה יותר, ונועדה לשמור על הקטין מאותן סיטואציות בהן מי אשר אמור להגן עליו פוגע בו.

מעשי התעללות בקטינים, פעוטות, חסרי ישע הינם מעשים אשר שלובה בהם אכזריות ועולה מהם פגיעה עמוקה בבסיס האנושיות המתבקשת.

על מעשים דומים לאלו שבוצעו ע"י המערערת נפסק: **"זו התנהגות שבן-אנוש מתקשה לעכלה, שהרי שלובים בה רוע ואכזריות כלי קטינים חסרי ישע, אשר מעטים דוגמתם"**. ע"פ 5248/06 גלינה גוריאצקין נ' מ"י (9.11.2006).

בע"פ 5986/08 כחלון נ' מ"י (10.11.2008) היתה המערערת בעלים, מנהלת וגננת של גן, והתעללה גופנית ונפשית ברבים מילדי הגן. על מעשיה נאמרו בפסק הדין הדברים הבאים, אשר ישימים גם ביחס לנאשמת כאן:

"המערערת נטלה על עצמה תפקיד שספק אם יש אחראי ממנו - לחנך עוללים וילדים שאין רכים מהם בראשית דרכם. זהו תפקיד המחייב את העוסק בו למיומנות, נשמה-יתרה, ובעיקר אהבה וסבלנות שאין להן קץ, כי הרי מדובר בילדים שחלקם אף טרם למדו לבטא את עצמם. למרבה הדאבה, נדמה כי המערערת נעדרת כל אותם כישורים, ובמקום להעניק לפעוטות אכסניה חמה ואוהבת, היא הפכה את חייהם של אחדים מהם לסיוט מתמשך. בנסיבות אלו אין בעונש שהושת על המערערת חומרה כלשהי, אדרבא, יהא עונש זה לנגד עיניהם של כל מי שמבקש לעסוק בחינוך, ובמיוחד בגיל הרך, כדי שמעשים מסוג זה לא יישנו".

8. בחינת שורת המעשים אשר בוצעו ע"י הנאשמת על פי מבחן "הקשר ההדוק" בהתאם לע"פ 4901/13 ג'אבר נ' מ"י (29.10.2014), מביאה למסקנה כי מדובר באירוע אחד לגביו יש לקבוע מתחם עונש הולם אחד. כפי שנקבע בע"פ 4901/13: **"ביסוד הדברים עומדת ההכרה בערך הנודע לכך שבית המשפט יקבע מתחם ענישה אחד לפעולות שיש ביניהן קשר ענייני הדוק, תוך התייחסות לכך שהתבצעו בדרך זו. בעיקרו של דבר, התשובה לשאלה מהם גדרי ה"אירוע" תיגזר מניסיון החיים, כך שעבירות שיש ביניהן קשר הדוק ייחשבו לאירוע אחד. המובן שיינתן למונח "קשר הדוק" יתפתח ממקרה למקרה ואין צורך לקבוע אותו באופן קשיח כבר כעת. עם זאת, ניתן לומר כי ברגיל קשר כזה בין עבירות יימצא כאשר תהיה ביניהן סמיכות זמנים או כאשר הן תהיינה חלק מאותה תוכנית עבריינית אף כאשר הן בוצעו לאורך תקופת זמן שאינה קצרה (אך מבלי שפרמטרים אלה ימצו את מבחני העזר האפשריים לבחינת עוצמתו של הקשר בין העבירות)"**.

מדובר בסדרת מעשים שנעשו באותו מקום, כנגד קטינים עליהם הנאשמת היתה אחראית כגננת, באופן דומה, תוך

פגיעה בערכים מוגנים זהים, ובסמיכות זמנים, כשכל העבירות בוצעו בין 25.3.21 ל - 8.4.21.

9. קביעת מתחם העונש ההולם מתבצעת בעיקר תוך התייחסות לנסיבות ביצוע העבירה, החומרה והתוצאה, ואינה קשורה אך בעבירה כפי נוסחה ועונשה בחוק. למתחם העונש ההולם היבט אינדיבידואלי הקשור למקרה המסוים הנדון. ר' ע"פ 1323/13 **רן חסן ואח' נ' מ"י** (5.6.2013), המתייחס לצביון האינדיבידואלי אשר העניק המחוקק לשלב עיצוב המתחם.

העבירות אשר בוצעו ע"י הנאשמת חמורות, ונסיבות ביצוען חמורות. במעשיה פגעה הנאשמת בגופם של פעוטות, תוך התעללות פיזית ונפשית, אלימות, והשפלה.

מעבר למכאוב אשר גרמה הנאשמת לפעוטות בגילאים כה רכים, למעשיה השלכות בשורת היבטים נוספים, הקשורים בהתנהגות ובתופעות שונות אשר באו לידי ביטוי אצל הפעוטות, כפי שעולה מהמתואר לעיל מדברי הוריהם.

זאת ועוד, הפגיעה ותוצאותיה אינן באות לידי ביטוי אך במכאוב ובפגיעה הישירה בפעוטות. למעשים הקשים ולגילויים, השלכה ישירה גם על הורי הפעוטות, וגם השלכה זו באה לידי ביטוי בדברים המפורטים לעיל.

הגן אליו הובאו הפעוטות אמור להיות המקום המוגן ביותר עבורם, לאחר ביתם. זהו מקום אשר ההנחה ונקודת המוצא של ההורים אשר הביאו את הפעוטות לשם הייתה כי ינקט בו כל אשר נדרש להגנה ולשמירה על הפעוטות. הנאשמת רמסה את האמון אשר ניתן בה.

הנאשמת, במעשיה החמורים אשר המחוקק קבע לצידם עונשים חמורים, כביטוי לסלידה מהם ולחומרתם, פגעה בפעוטות והפכה את המקום שאמור להיות מקום מבטחם, חינוכם, ומקור לשמחה והתפתחות, למקום בו בוצעה בהם על ידה פגיעה קשה.

הפגיעה אשר פגעה הנאשמת בפעוטות הינה פגיעה קשה, ורף הפגיעה בערכים המוגנים הינו גבוה.

מעשים חמורים אלו צריכים לבוא לידי ביטוי במתחם העונש ההולם, ועליו לגלם את המענה העונשי ההולם להם. על המתחם לבטא את האינטרס הציבורי הראשון במעלה המגולם בעבירה של התעללות בקטין או בחסר ישע, הצורך להגן על פעוטות חסרי ישע מפני פגיעה בכלל, ועל ידי מי שהופקד להיות אחראי על פעוטות, בפרט.

הגם שמדובר במתחם עונש הולם אחד, עליו לגלם את העובדה שמדובר בסדרת מעשים כלפי שבעה פעוטות, וכנגד חלקם מדובר ביותר ממעשה אחד.

10. מהפסיקה להלן ניתן ללמוד על מנעד ענישה רחב, אשר קשור בנסיבות כל מקרה, ומוכן כי יש לאבחן את הפסיקה בהתאם לנסיבות ביצוע העבירות.

על הצורך בענישה מחמירה בעבירות אלו עמד בית המשפט העליון בשורת פסקי דין, ונפנה לדברים הבאים מע"פ 4302/18 בוקשטיין נ' מ"י (21.1.2019):

"בית משפט זה עמד לא פעם על מדיניות הענישה המחמירה הנוהגת במעשים שכללו שימוש בכוח אכזרי כלפי פעוטות חסרי ישע ... מדיניות זו חלה ביתר שאת מקום שבו האחראי על הפעוט הוא שביצע את העבירה ... במקרה דנא תקפה המערערת את הפעוט - ילד רך בשנים - והתעללה בו שוב ושוב. היא הכאיבה לו, הבהילה אותו, חבלה בו ופצעה אותו. היא סיכנה את שלומו בהנפת גופו, הטחתו ברצפה והפעלת לחץ עליו. מדובר, בלשונו של השופט א' א' לוי, ב"התנהגות שבן-אנוש מתקשה לעכלה, שהרי שלובים בה רוע ואכזריות כל[פ]י קטינים חסרי ישע, אשר מעטים דוגמתם" ... טרם ניתן לעמוד על השלכות מעשיה של המערערת על נפש הפעוט, אולם, כפי שצוין בתסקיר נפגעי העבירה, טראומה חוזרת כזו שעבר הפעוט מידי המערערת עלולה לפגוע בהתפתחותו התקינה ולהוביל לתסמינים רגשיים ונפשיים קשים ביותר. נוסף על כך, מעשיה של המערערת מבטאים זלזול עמוק בתפקידה כאחראית על שלום הפעוט. לא זו בלבד שיש בכך כדי להגביר את חומרת מעשיה של המערערת, אלא שיש בכך כדי להגדיל את הנזק שנגרם למשפחת הפעוט. הורי הפעוט הפקידו בידי המערערת את היקר להם מכל - והיא בגדה באמונם. ניתן רק לתאר את הצער ואת החרדה שעוד ללו אותם בעתיד, ולקוות שישתקמו מהם".

בע"פ 4302/18 הורשעה המערערת בעבירות של התעללות בקטין או בחסר ישע על ידי אחראי ותקיפת חסר ישע שגרמה לחבלה של ממש לפי סעיף 368(ב) לחוק העונשין. המערערת עבדה כמטפלת בפעוט, בתקופה זו התעללה המערערת בפעוט, תקפה אותו וגרמה לו חבלות של ממש. בין היתר, השליכה המערערת צעצוע פלסטיק קשיח על אפו של הפעוט והוא דימם מהאף. היא הפילה כמה פעמים את עגלת התינוק שבה ישב הפעוט קשור, באופן שהותיר אותו תלוי במאונך כשרגליו מטה וראשו שמוט לפניו. היא דחפה בכוח את אצבעותיה לעומק הגרון של הפעוט כמה פעמים; באחת מהן היא גרמה לו חבלה ופצע בקשר הלשון שבגינם נזקק לטיפול רפואי, ובאחרת היא גרמה לו זוב דם. בהזדמנות אחרת היא הניפה את הפעוט, הניחה אותו על גבו על הרצפה, תפסה בישבנו, קיפלה את גופו בכוח, גלגלה אותו כך שנשען על קודקוד ראשו ולחצה עליו בכוח כלפי הרצפה; בהמשך היא גלגלה את הפעוט על הרצפה כשהוא נופל לאחור על גבו וצורח בבכי, הניפה אותו באגרסיביות בעודה תופסת במותניו, והטיחה אותו בכוח לתוך העגלה. לאחר שחיתלה את הפעוט ששכב על גבו על ספה, היא לחצה על גופו בידיה וריתקה אותו בכוח לספה.

בית המשפט המחוזי קבע מתחם עונש הולם הנע בין שנה לארבע שנים והטיל על המערערת 15 חודשי מאסר בפועל, מאסר מותנה ופיצוי בסך 20,000 ₪. הערעור על חומרת העונש נדחה.

יש לציין כי מחד מעשים אלו כוללים פגיעה וחומרה רבה מהמעשים שביצעה הנאשמת כאן, אך מנגד מעשי הנאשמת בוצעו כנגד 7 פעוטות, וכללו סדרת מעשים כמפורט לעיל.

בת.פ. 40056/05 (מחוזי ת"א) מ"י נ' גלינה גוריאצקין (25.5.2006), הורשעה הנאשמת בעבירות של התעללות בקטין ובחסר ישע לפי סעיף 368ג סיפא לחוק העונשין, ותקיפה בנסיבות מחמירות לפי סעיף 382(ב)(2) בנסיבות סעיף 368א(1) לחוק העונשין.

הנאשמת הורשעה בכך שתקפה תינוקות בהיותה אחראית עליהם, בכך שאחזה בתינוק וטלטלה אותו בחוזקה, בהמשך תקפה גם תינוקות נוספת בכך שחבטה בראשה, בגבה ובישבנה, אחזה בגב חולצתה של התינוקת, הרימה וטלטלה אותה בצורה זו אל חדר הילדים, ולאחר זאת חבטה בה בבטנה ובגבה. משסירבה התינוקת לאכול, ומשבכיה לא פסק, תקפה אותה הנאשמת בכך שסטרה פעמיים בפניה ובראשה, ולנאשמת יוחסו גם מעשים נוספים של התעללות בקטין או חסר ישע במספר הזדמנויות נוספות. על הנאשמת הוטלו 18 חודשי מאסר, מאסר מותנה ופיצוי.

נפסק כי: **"על מנת למגר התופעה ולעוקרה מהשורש, אין מנוס מהטלת עונשים ממשיים על העבריינים, לא מתוך רצון לנקמה חלילה, אלא מתוך מגמה להרתיע כל עבריין פוטנציאלי ולהבהיר לו כי אם יהיו לשלוח ידו בקטין או בחסר ישע, תוך ביצוע מעשים של התעללות, כי אז צפוי הוא לענישה קשה ומחמירה שמשמעותה כליאתו מאחורי סורג וברית, לתקופה לא קצרה. אכן, אין להתעלם מנסיבותיו האישיות והמשפחתיות של העבריין, אך לשיקולים מעין אלה יינתן משקל מופחת, בנסיבות העניין, כאשר שיקולי הענישה העיקריים הינם גורם ההרתעה ועקרון הגמול שבענישה."**

ערעור שהוגש בע"פ 5248/06 גלינה גוריאצקין נ' מ"י (9.11.2006) נדחה, ונפסק כי הגם שהנאשמת צעירה נעדרת עבר פלילי אשר על פי חוות דעת פסיכיאטרית היא סובלת מליקוי נפשי - **"מנגד, ניצבת חומרתן המופלגת של העבירות בהן היא חטאה. המערערת תקפה תינוקות בני 6 חודשים בלבד ופרקה בהם את זעמה ותסכולה. היא טלטלה אותם, חבטה בהם, הטיחה אותם על הספה וסטרה להם. זו התנהגות שבן-אנוש מתקשה לעכלה, שהרי שלובים בה רוע ואכזריות כלי קטינים חסרי ישע, אשר מעטים דוגמתם. לפיכך, וחרף נסיבותיה של המערערת אשר אינן פשוטות, אין בעונש דבר המצדיק את התערבותנו. אדרבא, יהא עונש זה לנגד עיניהם של כל אלה שבידיהם הופקדו תינוקות, ילדים וחסרי-ישע, כדי שעבירות מסוג זה שוב לא תשנינה."**

בע"פ 5986/08 כחלון נ' מ"י (10.11.2008) הורשעה המערערת בעבירות של תקיפה והתעללות בקטין או חסר ישע, לפי סעיפים 368ב(א) ו-368ג סיפא לחוק העונשין. המערערת היתה בעלים, מנהלת וגננת של גן, והתעללה גופנית ונפשית ברבים מילדי הגן. המערערת נהגה להושיב ילדים בכח בכיסאותיהם כאשר היא מושכת אותם בחוזקה בידיהם; משכה בשיער ראשם; דרשה מהם לשבת זקוף, תוך הדיפת ראשם בכח לכיוון הקיר; זרקה נעלים לעבר הילדים; נקשה עם אצבעותיה בראשם של הפעוטות; הטילה ילדים לעבר מזרון; וכאמצעי ענישה נהגה להחזיק ילדים בחדר חשוך ששימש לאחסון מזרנים, ובחלק מהמקרים נגרמו לקטינים חבלות. על המערערת נגזרו 18 חודשי מאסר בפועל, מאסר מותנה ופיצוי בסך 3,000 ₪. ערעורה נדחה תוך שנקבע כי **"בנסיבות אלו אין בעונש שהושת על המערערת חומרה כלשהי, אדרבא, יהא עונש זה לנגד עיניהם של כל מי שמבקש לעסוק בחינוך, ובמיוחד בגיל הרך, כדי שמעשים מסוג זה לא יישנו."**

בע"פ 1940/18 טמוראדה נ' מדינת ישראל (20.3.19) הורשעה המערערת בעבירות התעללות בקטין חסר ישע

ועבירת תקיפת קטין חסר ישע לפי סעיפים 368 ו-368ב(א) לחוק העונשין.

המערערת הועסקה על-ידי אמה של הנפגעת, כמטפלת סיעודית לקטינה שהיתה בת 16 וחצי שנים, מרותקת לכיסא גלגלים וסובלת משיתוק מוחין, עיוורון, אפילפסיה ופיגור שכלי בינוני-נמוך. המערערת התעללה בה ותקפה אותה ונגרמו לנפגעת חבלות של ממש. ב"כ המאשימה עתרה למתחם עונש הנע בין 3-6 שנות מאסר ובית המשפט המחוזי קבע כי המתחם הראוי בנסיבות מקרה זה אמור להיות גבוה מהמתחם לו עתרה המדינה וכך גם עונשה של הנאשמת, אך לא חרג מהעונש לו עתרה המאשימה, וגזר על המערערת 3 שנות מאסר, מאסר מותנה, ופיצוי בסך 200,000 ₪. הערעור נדחה.

בת"פ 14327-07-19 מ"י נ' מעודה (8.7.2021) - הורשעה הנאשמת בעבירות של התעללות בקטין חסר ישע ועבירת תקיפת קטין חסר ישע לפי סעיפים 368 ו-368ב(א) לחוק העונשין - ריבוי עבירות. הנאשמת הורשעה ב - 13 אישומים, אשר חמישה מהם כלפי שני קטינים, ומדובר ב - 18 מעשי התעללות, ובביצוע 35 מעשים של תקיפת קטין.

הנאשמת הייתה הבעלים והמנהלת של גן המיועד לפעוטות בין הגילאים 3 חודשים עד 3 שנים. בהזדמנויות שונות תקפה הנאשמת תינוקות ופעוטות בשורה ארוכה של מעשי אלימות קשים, בכך שבין היתר, כיסתה את ראשם של הקטינים בשמיכה וישבה עליהם למניעת תזונה; קשרה אותם, הרימה קטינים באמצעות אחיזה בכוח בזרוע, הניפה אותם באוויר והכל עד להטחתם ברצפה; טלטלה תינוקות; הצליפה בקטינים באמצעות חיתול; סטרה להם; צבטה ומשכה ראשם של פעוטות לאחר תוך חסימת אפם ופיהם, עד שהתגלעו קשיי נשימה, ועוד. בית המשפט קבע כי מידת הפגיעה בערך המוגן היא ברף גבוה נוכח ריבוי המקרים וריבוי נפגעי העבירה. נקבע מתחם עונש הנע בין 8 ל - 13 שנות מאסר בפועל, ונגזרו על הנאשמת 9.5 שנות מאסר ו400,000 ₪ פיצוי לנפגעי העבירה. הנאשמת הגישה ערעור לבית המשפט העליון וחזרה בה מערעורה.

יש לציין כי חומרת המעשים והיקפם במקרה זה עולים כמה מונים על אלו אשר בוצעו על ידי הנאשמת כאן, ויש לעשות את האבחנה המתאימה.

לאחר בחינת העבירות בנסיבות ביצוען, היקפן, מספר הנפגעים, והפגיעות והתוצאות אשר נגרמו כתוצאה מהן, כמפורט לעיל, אני מוצא את מתחם העונש ההולם בגין העבירות אשר ביצעה הנאשמת, בנסיבות ביצוען, ככולל מאסר בפועל הנע בין 24 ל - 48 חודשים.

הענישה

11. הנאשמת ילידת 1950, נעדרת עבר פלילי.

לא מצאתי נימוקים לחריגה לקולא או לחומרה ממתחם העונש ההולם.

במסגרת השיקולים לקולא, יש להביא את העובדה שהנאשמת מקבלת אחריות מלאה למעשיה ומביעה חרטה.

לנאשמת בעיות רפואיות המפורטות בתסקיר ועולות גם מהמסמכים הרפואיים אשר הוגשו במסגרת נ/1. ב"כ הנאשמת הדגיש את מצבה הרפואי של הנאשמת וטען כי מצב רפואי זה צריך להיות שיקול מרכזי בהטלת העונש.

מהמסמכים אשר הוגשו במסגרת ראיות ההגנה לעונש, מכתבי ההערכה, ואף מדברי חלק מההורים אשר היתה להם בעבר היכרות חיובית עם הגן, עולה כי העבירות אשר בוצעו על ידי הנאשמת בפרק הזמן בו בוצעו, לא אפיינו את תקופת עבודתה שקדמה לכך.

כמו כן, הנאשמת בת 71 שנים, ואין זה סביר כי תשוב לעבודה מסוג זה.

גם מהתסקיר עולה כי הנאשמת מקבלת אחריות מלאה על מעשיה, הביעה צער ואמפטיה לנפגעים.

שירות המבחן לא ראה מקום להמלצה טיפולית והמליץ להביא בשיקולים את היעדר העבר הפלילי, גילה המתקדם של הנאשמת, מצבה הבריאותי, לקיחת האחריות והבנתה את השלכות התנהגותה, וכן את הערכת הסיכון הנמוכה להישנות עבירות מצידה בתחום האלימות.

מנגד, מעשיה החמורים של הנאשמת מצריכים מתן משקל לשיקול הרתעת הרבים, ושיקול זה, בעבירות אלו, צריך לקבל את מקומו הראוי.

הנאשמת היתה במעצר מ - 14.4.21 עד - 20.4.21. לאחר מכן היא היתה במעצר בית, ועד היום היא בתנאים מגבילים של מעצר בית מלא למעט חלון התאוררות.

לאחר שנבחנו מכלול נסיבותיה האישיות של הנאשמת, לצד שיקול הרתעת הרבים, אני מוצא כי על הענישה להיות ברף התחתון של המתחם, ולצד זאת מאסר מותנה ופיצוי.

השיקול המרכזי בהטלת הענישה ברף התחתון של המתחם ובאי החמרת הענישה משיקולי הרתעה, הינו גילה המבוגר של הנאשמת ומצבה הרפואי. שיקולים נוספים הם היות האירועים הללו חריגים להתנהלותה הרגילה של הנאשמת, כפי שעולה מהמפורט לעיל, היעדר עבר פלילי, והעובדה שאין זה סביר שתשוב לעבודה מסוג זה.

שיקולי הענישה והצורך במענה עונשי הולם לעבירות, ריבויין וחומרתן, אינם מאפשרים קבלת עתירת ב"כ הנאשמת שלא להטיל מאסר בפועל.

לאור המאסר המוטל ונסיבותיה של הנאשמת, אינני מוצא מקום להטלת קנס.

הפיצוי ייגזר על דרך האומדן, כפי שנערך בהליך פלילי.

לאור כך שהפגיעה בפעוט היתה הפגיעה החמורה ומרובת הפעמים יותר מאשר האחרים, יהיה שיעור הפיצוי ביחס אליו גבוה יותר. הפגיעה ב- ל. פחותה מהפגיעה בפעוט, אך היא גבוהה מהפגיעה באחרים. ביחס לאחרים הפיצוי יהיה נמוך יותר, ויהיה באופן פרופורציונאלי לפגיעות בהם.

12. אשר על כן אני גוזר על הנאשמת את העונשים הבאים:

מאסר - מאסר בפועל לתקופה של 24 חודשים. מתקופת מאסרה ינוכו ימי מעצרה מיום 14.4.21 עד ליום 20.4.21.

הנאשמת תתייצב לתחילת ריצוי מאסרה ביום 3.4.22 שעה 8:00 במתקן הכליאה נווה תרצה או בכל מקום אחר עלי יורה שב"ס. מוצע למערערת לעבור הליך מיון מוקדם.

מאסר על תנאי - מאסר על תנאי לתקופה של 9 חודשים. הנאשמת תישא בעונש זה אם בתקופה של שלוש שנים מיום שחרורה תעבור על מי מהעבירות לפיהן הורשעה.

פיצוי - הנאשמת תשלם לנפגעים פיצוי כדלקמן:

להורי הפעוט - 50,000 ₪, להורי ל. 20,000 ₪, להורי ק. 10,000 ₪, להורי ה. 5,000 ₪, להורי ל.י. 5,000 ₪, להורי ל.א. 5,000 ₪, להורי ל.ר. 5,000 ₪.

הפיצוי ישולם ב- 5 תשלומים חודשיים שווים ורצופים. התשלום הראשון ישולם בתוך 30 יום מהיום, ויתר התשלומים מידי 30 יום לאחר מכן. התשלום יבוצע לקופת בית המשפט, וממנה יועבר לזכאים לפיצוי על פי פרטים שיימסרו ע"י ב"כ המאשימה למזכירות.

זכות ערעור בתוך 45 יום מהיום.

ניתן היום, י"א אדר ב' תשפ"ב, 14 מרץ 2022, במעמד הצדדים.

